

Могиллянська криця

ЛЮТИЙ 2002 р.

PRO

CONTRA

Тай

Кохання – літепло долі під ногами щодення; почуття, яке змушує серце злітати догори й униз на гойдалці надій і сумнівів. Кохання не має кольору – це безліч кольорів. Для кожного своїх і для всіх чимось спільних. Кохання – найкращий спосіб відчути себе людиною серед людей, це крок кожного назустріч щирості й життю задля чогось більшого від смерті, вагомішого за попіл, на який перетворюється тіло. Жити, щоби лишити після себе життя, посміхнутися, аби побачити посміх у відповідь, створювати, щоби одного дня не зруйнуватися намарно – любити, бо жодне інше почуття не з'єднає і не живить всі устримління й надії людини так, як кохання.

Поза сумнівом, не буває скель, на які м'яко падати (а скелі – невід'ємна частина життєвого ландшафту), омани й розчарування навряд можуть когось оминати — вони самі наводяться на ціль (а може, то ми наводимо їх самі на себе?). Однак чомусь люди надто схильні вишукувати ті скелі, націлювати пістолет нищості й страху в чоло коханню, дбаючи про свій інтерес і короткостроковий зиск, нищити себе й коханого. Від кохання до ненависті – крок, від щастя до болю – крок, від провалля до неба – крок, від тебе до рідної людини – півкроку: варто пам'ятати про відстані душі, мірило мапи любові – ти сам. Кохання – найпотужніша сила, що здатна протистояти егоїзмові й року. Неминуче не омине, але оминаючи кохання, ти оминаєш себе самого, не хочеш або боїшся доторкнутися до своєї справжньої сутності. Адже початок любові – це все найкраще в тобі, натомість її кінець (певно, краще б він ніколи не надходив) – те, хто ти є.

Часом скелі співають, часом кохання співає над скелями – так, любов буває трагічною, вона – драма двох (або трьох) із відкритою кінцівкою (чи то ранюю), але відшукати людей, які шкодували б або не згадували про неї такі складно. Тож кохання – найболючіший і найсолодший вогонь на вістрі свічки твого серця, воно може змінити життя на краще (хоча це вже залежить від тебе: щастя задурно на голову не впаде, зате проблем – скільки забажаєш). Віднаходьте в натовпі себе, не робіть кроків унікуди, часом справді варто підніматися над сірим маревом повсякдення й кохати, незважаючи ні на що.

Міха

Кохання – зужите й умовне почуття, нагода для римованих вихилясів пришалепкуватого поета. Це привід жінкам вийти заміж, а чоловікам отримати від жінки дещо інше – просто секс. Загалом, це чудовий спосіб скачування ресурсів. Любов дає можливість маніпулювати людьми, підкоряти їх своїй волі, підмінюючи їхні бажання та інтереси своїми. Світова історія рясніє трагічними прикладами, коли цілі армії, народи гинули через, так би мовити, "кохання".

Що ж воно таке, оце сумно- і славнозвісне почуття (а слава, як відомо, буває різною...)? Кожен його розуміє по-своєму, але здебільшого люди приймають за кохання пристрасть, захоплення певними рисами людини чи то пак навіть звичайнісіньку потребу в самоствердженні. Вицезазначене й багато іншого (бажаючи покопирсатися в артефактах своєї психіки – зверніться до книжок з психології) викликає певний специфічний душевний стан: людина ніби засліплена, викривлено сприймаючи світ, вона надає бажаному статус дійсності, живе серед своїх нездійснених ілюзій, — закоханий перетворюється на сліпця, котрий втрачає орієнтацію в просторі.

Ви бачили (чули) про незрячих людей, яких ведуть собаки-поводирі? Закохані, а якщо ваші "поводирі" (тобто об'єкт кохання) і справді "собаки" в найгіршому розумінні цього слова (вибачте, собаки, мені не хотілося вас ображати, насправді ви дуже щирі й вірні створіння, що не завжди можна сказати про людей)? Такі поводитирі-"собаки" можуть довести людину до прірви, ба навіть і підштовхнути до останнього кроку. Якщо ж разом ідуть двоє сліпців, ситуація також невтішна: у дев'ятох випадках з десяти вони приречені збитися на манівці, потрапити в лабеті мари щастя, яка випиває кров і полишає на узбіччі життя. От і результат: намарно витрачені душевні сили, цілковита внутрішня спустошеність, часто – болючий злам. Кохання – спосіб надбання іронічності й цинізму, тимчасовий кайф і бездонна критична точка. Ейфорія минає, тільки ти лишаєшся понад прірвою з думками (матюками) про "собаку" (і про себе з того ж таки приводу). Піпли (сподіваюся, не "собаки"), забудьте про кохання, якщо хочете бути щасливими. Люди, користуйтеся здоровим глуздом (якщо він у вас іще є)!

Просили мамка та й нянько...

Дзвінка Качур

Надворі - справжня весна! Знову запахло романтичним коханням, а вбільшості стається так, що кохання закінчується одруженням... І коли такий момент настає, кожен мріє щоб його весілля було незвичайним і запам'яталось на все життя. Це заставляє молодят пірнати з аквалангом і одружуватись на 50м глибині, підкоряти вершини і складати обітницю вірності при -20 °С, стрибати з парашутом і ставати чоловіком та дружиною у повітрі та багато іншого...

Саме у романтичний весняний час минулого року в СБ з'явилась ідея відтворити весільний обряд, яка й вилилась у постановку **"Гуцульського весілля"**. Спершу ідея видавалася божевільною і неможливою, але вже 21 жовтня це стало реальністю.

Близько 80 студентів з Києва та Львова на один день стали справжніми гуцулами: князем і княгинею(молодим з молодою), боєрами та боєринями(дружби або свідки), неньом, дьєдьом та іншими родичами молодих. Інтер'єр музею в Пирогово, автентичні гуцульські строї та коломиїк дали можливість учасникам і глядачам перенестись кудись далеко від Києва і стати свідками сватання, заручин, плетення вінка, заплітання молодої, в'язання деревця, завивання, перепою та багатьох інших сцен традиційного гуцульського весілля.

Весільний обряд це не лише одна з найважливіших дат у житті молодят, це ритуал, що відображає ставлення наших предків до родинних цінностей, показує роль жінки у суспільстві, змальовує переплітання християнських та язичницьких цінностей у житті звичайної людини, адже на Гуцульщині після шлюбу молодята продовжували жити окремо до того часу, поки не відгуляють весілля, а на Великдень та Різдво ходили молитися до сонця.

Все відбулося мов у казці, була весільна мандрівка на конях до карпатської церкви, викуп молодої за справжні талари, весільний танець молодих і навіть гіркі сльози матері, яка віддавала свою доньку. Якщо ви хочете хоча б на секунду уявити собі що ж відбулося 21 жовтня в Пирогово, незалежно від того чи ви коли-небудь були у Карпатах, бачили гуцульське весілля, знаєте хто такі гуцули, чули про їх обряди чи просто плануєте коли-небудь влаштувати й своє весілля якимось незвичайно, запрошуємо вас **26 лютого до картинної галереї Києво-Могилянської академії, де відкриється виставка фотографій гуцульського весілля організованого „Слудейським Братством"**.

Просимо на весілі!

Ціна невтрачених сподівань

Юля Полетаєва

**"...Ніж доходить на лютім,
повільнім вогні, краще
блиснути раз і згоріти..."**

Л. Українка

Крути! Зараз навряд чи знайдеться людина, яка не чула про цю подію, яка не знає про ту самовіддану смерть. Вже стало доброю традицією навідуватися до кургану, вшановувати пам'ять загиблих героїв, нести їм квіти. Наше Слудейське Братство щороку їздить до Крут, віддаючи честь тим, хто загинув за щастя, за долю, за волю майбутніх поколінь. Цей рік також не став винятком: понад 35 могилянців всілися до автобуса й поїхали. У Крутах отець Богдан відслужив панахиду. Під мінорні ноти спогадів та акомпонімент гуркоту потягів і завивання вітру, ми запалили вогнище – над полем піднявся дим, і звук за звуком почала лунати українська пісня, пісня-згадка про героїчний вчинок, пісня, яка об'єднує, "дає зневіреном сили й любові".

Добре, з'їздили, вшанували, але як це все починалось... Наприкінці січня 1918 року червоноармійські війська розпочали свій наступ на Київ. Боронити столицю було нікому, бо останні формування Центральної Ради вислали з міста напередодні. На оборону стали студенти й курсанти, що створили курінь Січових стрільців. 29 січня біля станції Крути відбулася вирішальна битва з більшовицьким ворогом. Юнаки завзято захищалися, але зупинити загарбника не змогли.

І не важливо скільки їх полягло і справа вже не в їхній загибелі як такий. Чи є ми настільки самовідданими, чи сподіваємося на краще, чи віримо в нього й намагаємося його досягти – ось що насправді важливо. Адже за майбутнє потрібно боротися сьогодні, і зовсім не обов'язково зі зброєю в руках.

Студенти, прокиньтесь! Озирніться навколо! Скиньте обладунки неситого збайдужіння! Запаліть у своєму серці вогонь, що горітиме прагненням незалежності, волі і бажанням мати власну справжню державу, яку ми збудуємо разом. Нехай це будуть не порожні слова, натомість кожен замислиться над тим, що він зробив для України. І хоч я не вмію писати закликів, але зараз скажу: досить бездіяльності і пасивності - ми маємо бути свідомими громадянами своєї країни!

“Доброго дня” чи “здрасьте”?

Салова Тетяна

Коли ви зараз починаєте читати цю статтю, то, напевно, не замислюєтесь над тим, якою мовою і чому саме нею до вас звертаються. Але якою мовою ви обговорюватимите її з вашими друзями, якою мовою звернетесь до бібліотекаря або замовите борщ в їдальні? Офіційно в Національному Університеті “Києво-Могиллянська академія” існує лише дві робочі мови: українська й англійська.

Було б брехнею стверджувати, що в читальних залах, коридорах, їдальні та й де-інде в академії ми чуємо виключно “sorry”, “будь ласка”, “нема за що” і “thank you”. Невідомими (а точніше, добре відомими) шляхами мова східного сусіда, як її шляхетно охрестили в одному з оголошень, пролазить, зазіхає і проростає на території нашого університету. Одразу скажу, що я не хочу згадувати історію взаємовідносин з нашими сусідами, не буду ганьбити низьку політичну свідомість нашого студентства й нагадувати всім відомі анекдоти про дурні москальські назви. Так само безглуздо переконувати вас в тому, що російською розмовляти не варто, бо ммоєю метою є довести не тільки до розуму, а й до серця кожного нашого студента, що варто розмовляти саме українською. В нашому вузі вчать вихідці з різних регіонів України. Приїжджає в “Могилу” такий собі львів'янин – ходить, дивиться, слухає і думає, що так говорять всюди, його ще й дивує певна присутність російської мови в академії. Але для студента зі східного регіону наш навчальний заклад видається дивом, чимось нереальним, а, головне, викликає нездоланне бажання протиставити цій культурі свою (відповідно російськомовну). З одного боку йому подобаються всі ці “перепрошую”, “так ся стало” і “як ся маєш”, але при повному переважанні української мови в цієї людини неодмінно виникає бажання спілкуватися тією мовою, яку вона вважає рідною, і надовго, а то й назавжди виробляється імунітет до української. Відбувається щось на зразок того, коли дитину перебудують манкою, а потім вона ненавидить протягом всього життя. Тому постійні зауваження деканів, викладачів та решти офіційних осіб викликають більше негативної реакції, ніж

позитивних наслідків. Українська стане привабливою і модною лише тоді, коли людина почує нею дійсно прикольну пісню, коли нею заговорить найкращий друг або кохана (коханий). Адміністративний тиск викликає тільки алергію, а от дійсно допомогти можуть, наприклад, гарні українські підручники (не видані в 1980 році або такі, що містять русизми), цікаві вистави українського театру й просто цікаве спілкування (тут якраз і стають у пригоді такі студентські організації, як наша, тобто Спудейське Братство). Сподіваюся, що ця стаття не буде сприйнята як чергова настанова й тиск, але примусить ще раз замислитися над вибором мови спілкування (пробачте мені використання цього кліше) і, можливо, цього разу в вашій голові промайне думка: “Ну, вже буду розмовляти українською, хай йому грець!”

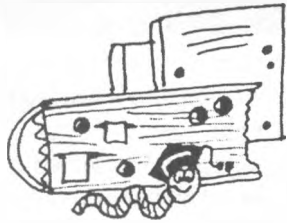
Агов, товариство!

Денис Горбач

Незважаючи на ганебне й тенденційне місце розміщення цієї примітки, вона має честь повідомити про досить непересічну як на Академію подію – створення Степового Земляцтва. У принципі, різними громадськими організаціями, товариствами, колегіями просто збіговиськами в alma mater хоч греблю гати (на громадянське суспільство для всієї України стане), однак Земляцтво покликане зібрати під свою могутню егіду НАУКМівське студентство з Великої України, зокрема зі степових регіонів (Дніпропетровська, Запорізька, Херсонська, Кіровоградська, Миколаївська, Донецька, Харківська, Луганська обл., Крим). Воно дуже сильно обіцяє захищати їхні інтереси та перемінати в корені ситуацію, яка склалася в Могилі (наприклад, мовна ситуація) й утвердженню традицій українського степу, Подніпров'я, архетипу козака як справжнього українця. Тож, будьмо... гей... кохаймося... **єднаймося..!**

(всі скорочення автора друкуються в розшифрованому вигляді, - ред.)

ГОРОСКОП

Наступного місяця гуманітарії продовжуватимуть штурмувати омріяні висоти у навчанні та коханні. У День закоханих примхлива панночка фортуна буде на вашому боці: завжди закоханий декан вам обов'язково посміхнеться. Демографічна ситуація залишатиметься незмінною.

Правники будуть настільки спокійними і миролюбними, що саме це в недалекому майбутньому зіграє важливу позитивну роль у їхньому житті. Кохання між викладачами та студентами спалахне з новою силою. Внаслідок поправок до особистих конституцій кожен отримає право на високі бали у величезному коханні.

Зірки попереджають про появу у мережі вірусу закоханості, проти якого неможливе створення антивірусної програми. Конект покращиться. Також прогнозується можливий перехід з FORTRAN, BASIC та C++ на українську мову спілкування.

У цьому місяці попит на кохання перевищуватиме пропозицію, тому покращиться спілкування з іншими факультетами. На ринку кохання спостерігатиметься підвищення цін, але попри всі закони це призведе до дефіциту. Зірки вказують, що ставитись в цей період до власної поведінки треба дуже серйозно.

Енергія просто переповнює природничників напередодні Дня закоханих. Це призведе до розмноження романтичних почуттів у неймовірній кількості. Рання весна стане каталізатором усіх реакцій. Сила тяжіння перестане діяти на представників цього факультету, в результаті чого вони злетять до сонця кохання.

На рівні підсвідомості представники цього факультету відчують, що прийшла весна, незважаючи на результати соціологічного дослідження, яке показує, що надворі лютий. Підсвідомість почне активно впливати на свідомість, що призведе до епідемії кохання на факультеті.

Каріна Пахлеванова

Історія любові

Ішли дощі, і листя облітало,
Коли жорстокий рок життя
Примусив дві душі забути те, що
сталось,
Забути про найкращі почуття.

І ось вони стоять на роздоріжжі,
Вона від смутку сльози вже ковта,
А він мовчить, не дивиться їй в очі
І ледь помітно вліво поверта...

Вони пішли кожен своїм життям,
Стрічали ранки, проводжали дні,
І не давали волі почуттям,
І існували в гіркій самоті.

Та він не зміг забути ту єдину,
Що дарувала радість без кінця,
Що так страждала безневинно,
І віддавала все життя.

Вона забула, що таке усмішка,
Вона пізнала тишу самоти,
І раз-у-раз шукала те обличчя
Серед людей від літа до зими.

Минали дні, склалися в роки.
Та зрозумів він, що не хоче жити,
Якщо в останній раз не спробує піти
Під проводом любові світла.

І він прийшов до неї з каяттям,
І він прохав її подати руку,
Тому що покохав її на все життя,
Щоб припинити тяжку муку.

Вона не вірила своїм очам,
І серце ледь не вискочило з
грудей,
Коли дізналася, як він страждав,
Коли він шепотів, як сильно
любить.

Вони прожили разом все життя,
Хоча ішли до цього дуже довго.
Нехай цей вірш пробудить почуття
У того, хто робить цю помилку
знову.